

Vzpomínka na pana profesora Horáčka

V roce 1971 jsem nastoupil do naší Alma Mater do třídy E1. Původně jsem měl sice namířeno do M1, ale pro velký počet uchazečů jsem nakonec byl zařazen do třídy E.

Bavila mne vyloženě slaboproudá technika, dokonce jsem se pokoušel dostat do Kutné Hory na učiliště pro televizní mechaniky, ale osud nakonec rozhodl jinak. Konec konců, liberecká průmyslovka byla jen o jednu budovu vedle školy základní, kam jsem chodil celých devět let a představa, že nebudu muset bydlet někde daleko na internátě, také nebyla špatná. V té době jsem bydlel uprostřed centra Liberce naproti divadlu a měl jsem tudíž dobrý dobový čas ráno do školy, abych stihl ještě před zahájením vyučování opsat pár úkolů, které vypracovali pilnější spolužáci poctivě doma.

Pokoušel jsem se se střídavými úspěchy a s velmi skromným měřicím vybavením opravovat radia a o něco málo později i televize. Můj dobrý kamarád od nás z domu mě bohatě zásoboval cvičným radiomateriálem, který občas přivážel z města na své kárce.

A tak se jednou stalo, že jsem našel vrak bateriového magnetofonu Tesla Start. Byl to legendární výrobek liberecké Tesly z raných šedesátých let, cca 1964-65. Po nich přišly ošklivé typy Blues v plastové skříni a po nich již nastala éra Uranů, až skončila celá ta sláva přenosných bateriových magnetofonů v roce 1973 ukončením řady A3 a A3 VKV. Byl jsem u toho, krátce jsem vždy o prázdninách chodil do Tesly dělat jako brigádník.

Ale vraťme se ke Startu.

V té době kdo měl tranzistorák a šel po ulici, rádio svými 100mW výkonu do šustícího minireproduktorku řvalo s deseti a víceprocentním zkreslením, byl mezi pubertáky king. Ale třímat v ruce magnetofon, který hraje to, co já chci a ještě to jde do omrzení hrát znova, to bylo opravdu něco nepřekonatelného. Start měl výkon nf 250miliwattů, rachot byl již slušný.

Jenže ten můj exemplář stále jen zarytě mlčel jak zařezaný.

A tady se dostáváme k panu profesoru Horáčkovi. Jako čerstvý novic jsem procházel často chodbou v přízemí okolo vitrín, ve kterých byly různé poklady technického rázu, až jsem náhle ztuhnul a jako fascinován hleděl do jedné z vitrín, ve které mimo jiných věcí byla i celá deska zesilovače do Startu, svítící novotou a zjevně nikdy nepoužitá. Jakým řízením osudu skončila právě zde, se již asi nikdy nedovím. V mém přístroji sice deska zesilovače byla, ale přes veškeré oživovací pokusy se mi ji nepodařilo uvést do provozu. Vytrvalým sháněním dílů jsem nakonec můj Start dal do kompletního stavu, sice pásek táhl mechanikou pěkně, ale jinak nevydal ani hlásku. Co jistě každý uzná, je u této techniky závada dosti podstatná.

A tak jsem chodil denně hypnotizovat vitrínu a doufat v zázrak, že se otevře a dovolí mi moji desku vyměnit legálně za tu novou, určitě funkční.

Na zázracích je zvláštní to, že se občas dějí. Jednoho dne se při mé meditaci u vitríny zastavil pan profesor v bílém plášti s majestátným plnovousem, jak se na vědce sluší a zcela otevřeně se mne zeptal, co v té vitríně tak zajímavého vidím, že už mne pozoruje pár dní.

Tak jsem mu to po pravdě v rychlosti popsal a pak se stal onen zázrak. Zalovil v kapse, vytáhl svazek klíčů a vitrínu odemkl, desku mi podal se slovy „a tu Tvoji mi přines zítra ráno ke mně do kabinetu, což se hned na druhý den i stalo.

Deska z vitríny skutečně fungovala na první zapnutí, magnetofon se rozehrál jak z partesu.

Pár let jsem ho měl v provozu, někdy jsem jej přinesl i do školy, kde budil velký zájem spolužáků a nakonec jsem jej vyměnil za moped Stadion, který byl mým prvním motorovým vozidlem...

Maturoval jsem v roce 1975, mým osudem se stala energetika, ale slaboproudařem jsem duší dodnes. A Starty mám doma ve sbírce nyní již tři. Pro štěstí.

Ještě závěrem pár slov o mně:

Milan Kaňka, SPŠSE 1971-1975 E1-E4, třídní profesori pánové Jiří Hujer a pak tři roky až k maturitě profesor Břetislav Ondráček.

Po maturitě jsem nastoupil do Vratislavic na středovlnný vysílač do údržbové party energetiky a ve firmě jsem dodnes (České radiokomunikace a.s.), tedy 41 let...

Vystřídal jsem mnoho našich objektů, mnoho let působím na vysílači na Ještědu a na Žižkovské věži. Velmi zajímavým objektem, kde jsem pár let také působil, bylo radiokomunikační středisko kosmických spojů Sedlec-Prčice.

Bohužel bylo pak prodáno Vnitru pro snad údajnou nerentabilitu.

Milan Kaňka, m.kanka@radiokomunikace.cz

V Liberci 21. 3. 2016